

ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Μετά τη Χαραυγή και τις Ματωμένες γειτονιές, ο Κόσμος δημοσιεύει σε συνέχειες το τρίτο μέρος του βιβλίου Στο μέτωπο, της καταξιωμένης συγγραφέως Γιώτας Κριλή. Το βιβλίο θα κυκλοφορήσει σύντομα στην Ελλάδα από τον Εκδοτικό Οίκο Ωκεανός.

Γιώτα Κριλή

Μέρος 5ο

Στις βραδινές εκδηλώσεις θα πήγαινε σύσσωμη η παρέα, εκτός από την κυρα-Μαρίκα που θα έμενε σπίτι να φροντίσει τα «αγγελούδια της», την Ελευθερία, την Ειρήνη και το Διονύση. Είχε χρονιάσει η Ελευθερία, έκανε στρατές, ξεφώνιζε λογάκια και τραβούσε την προσοχή όλων. Η λαμπαδηφορία του στρατού θα ξεκινούσε από τα παραπήγματα στις 7 η ώρα ακριβώς. Ένας διπλωμάτης φίλος του Πέτρου τούς είχε καλέσει να δουν την παρέλαση από τον εξώστη του σπιτιού του. Η πόλη λουζόταν στο φως. Καλλιτεχνικά φώτα στόλιζαν τις πλατείες, τους δρόμους και τα μαγαζιά. Τα παράθυρα και οι εξώστες ξεχειλίζαν από κόσμο.

Ακούστηκαν τα εμβατήρια, οι σάλπιγγες, τα μαρς των στρατιωτικών μουσικών και πρόβαλε η λαμπαδηφορία καθώς κατέβαινε από τη λεωφόρο Κηφισίας προς το Σύνταγμα. «Φαντάζει σαν φωτεινό ποτάμι», αναφώνησε η Μαρία. Η Ασπασία έκανε το σταυρό της και πρόσθεσε: «Σαν τον Ιορδάνη τ' ουρανού!»

Μπροστά προχωρούσε μια διπλή ομάδα χωροφυλάκων, ακολουθούσε τμήμα της μουσικής της φρουράς και του ορφανοτροφείου και αμέσως μετά οχτώ μεγάλες συμμαχικές σημαίες, στη μέση η κυανόλευκος, που κρατούσαν υπαξιωματικοί της Αμύνης. Συνέχιζαν οι οχτώ χιλιάδες στρατιώτες της Εθνικής Αμύνης συνταγμένοι σε οχτάδες με αναμμένα ενετικά πολύχρωμα φανάρια ψέλνοντας πατριωτικά άσματα και το θούριο «Βενιζέλος». Στην πλατεία ο κόσμος τους υποδέχτηκε με χειροκροτήματα και επευφημίες.

– Δεν έχω ξαναδεί τέτοια φαντασμαγορική λαμπαδηφορία! ανέκραξε ο Σωκράτης.

– Κάπου εκεί θα είναι και οι γεωργοί μας από το χωριό. Ο Νικήτας με τον Αριστείδη που ξαναντύθηκαν το χακί, σχολίασε ο Ηρακλής.

Στέκονταν στον εξώστη συνεπαρμένοι από το γραφικό θέαμα που αποτελούσαν τα χιλιάδες κινούμενα πολύχρωμα φανάρια, οι μουσικές, τα τραγούδια και ο πανηγυρισμός του κόσμου. Σαν σκαπέττισε η λαμπαδηφορία προς την Ομόνοια, πήραν το δρόμο για το θέατρο τραγουδώντας ενθουσιασμένοι πατριωτικά τραγούδια. Προχωρούσαν όλοι

Ο Έλληνας ποιητής, θεατρικός συγγραφέας και μεταφραστής Ιωάννης Πολέμης

αλαμπρασότα, η Ασπασία, και η Μαρία με τη Νικολέτα στη μέση.

Τα «Ολύμπια» κατακλυζόνταν από κόσμο και σημαίες. Στην είσοδο μοιράζονταν μικρές γαλανόλευκες και κονκάρδα με την εικόνα του Βενιζέλου. Χάρη του Πέτρου είχαν καλές θέσεις στην πλατεία.

Τα θεωρεία γεμάτα από επίσημους. Ήταν εκεί ο πρωθυπουργός, οι υπουργοί, οι δήμαρχοι Αθηνών και Πειραιώς, οι πρεσβευτές Αγγλίας, Γαλλίας, Ρωσίας, πολλοί αξιωματικοί των συμμάχων καθώς και οι επίσημοι Έλληνες στρατιωτικοί.

Η παράσταση κίνησε με τον Εθνικό Ύμνο που εκτελέστηκε από τη χορωδία τριάντα μαθητριών του Ωδείου, εκατό στρατιωτών και υπαξιωματικών, μουσικών, με κορυφαία την καλλιτέχνη Νίνα Φωκά. Ο Καλομοίρης διεύθυνε την ορχήστρα. Αμέσως μετά ο Γεώργιος Σουρής απαγγείλε τους καυστικούς του στίχους:

ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΗΜΕΡΑ ΚΙ ΑΛΛΑΛΑΖΟΥΝ ΠΕΡΑ-ΠΕΡΑ

Χαίρε, χαίρε δοξασμένη που μας λάφρωσε τα στήθια.

Ποιος την είπε ευλογημένη και δεν είπε την αλήθεια;

...

Ημέρα Πανελληνική που βαρωνέττοι μερικοί τους μαχητάς του Γένους τους είπαν πουλημένους.

...

Ημέρα Πανελληνική που σκόρπισε κι εδώ κι εκεί του θρόνου τα τοιμπούρια.

Και κελαδησάνε πουλιά, πως την Ελλάδα την παλιά την έκανε καινούρια.

Το ενθουσιασμένο ακροατήριο ξέσπασε σε χειροκροτήματα και επευφημίες, καλώντας το Σουρή επανειλημμένως στη σκηνή. Κατόπι, η κυρία Φωκά τραγούδησε το «Διγενή Ακρίτα» και άλλα. Ακολούθησε ο Ιωάννης Πολέμης απαγγέλλοντας το εμπνευσμένο ποίημά του «Κοντοζυγών' η ημέρα» και απέσπασε ατέλειωτες ζητωκραυγές και χειροκροτήματα.

Κάτι πεθαίνει μέσα μας κι αγκομαχά και σβύνει·

κάτι γεννιέται μέσα μας κι ουράνια λάμψη χύνει.

Πεθαίνει κάτι : ο χωρισμός, το μίσος, η δικόνοια·

γεννιέται κάτι : αγάπη αγνή κι αδερφική κι αιώνια.

Το πρώτο, κρυφοδάγκωτο φίδι που σέρπει κάτω,

τ' άλλο ψηλόθωρος απτός με μάτι αστροφεγγάτο.

....

Ο κύριος Τριανταφύλλου τραγούδησε, εκτός προγράμματος, το ππειρώτικο άσμα «Απτός» και προκάλεσε μεγάλο ενθουσιασμό στο ακροατήριο. Όμως, η αποκορύφωση του ενθουσιασμού έγινε με την εκτέλεση του θούριου «Βενιζέλος», σε σύνθεση του Καλομοίρη, από τον βαθύφωνο Βλαχόπουλο και τις χορωδίες των στρατιωτών και των μαθητριών.

Βενιζέλε μας, πατέρα της Πατρίδας, Βενιζέλε μας, σωτήρα της Φυλής, κάθε πόθου μας και κάθε μας ελπίδας είσαι Συ ζωή και φως κι αγωνιστής.

...

Σείονταν οι σημαίες, απολύονταν λευκά περιστέρια, το κοινό όρθιο χειροκροτούσε ενθουσιασμένο και ζητωκραύγαζε υπέρ του Βενιζέλου, που κατασυσκινημένος χαιρετούσε από το θεωρείο του. Στη συνέχεια, ο θίασος της Κυβέλης έπαιξε την τελευταία πράξη του γαλλικού έργου Υπηρετείν και ο εορτασμός έκλεισε με τον Εθνικό Ύμνο, αφήνοντας αλυσμόντες αναμνήσεις.

Ακολούθησε ο Ιωάννης Πολέμης απαγγέλλοντας το εμπνευσμένο ποίημά του «Κοντοζυγών' η ημέρα» και απέσπασε ατέλειωτες ζητωκραυγές και χειροκροτήματα.